

have staaet aldeles uberørt. — En ligefrem Følge af, at Forslaget under Nr. 1 vedtages, maa det være, at ligeledes Forslagene under Nr. 2 og 3 vedtages, og for dem skal jeg da ogsaa stemme. — Om de sidste Forslag under Nr. 6 og 7 skal jeg ikke udtale mig. — Derimod kan jeg ikke undlade at udtale mig mod Forslagene under Nr. 4 og 5. Ganske vist er det jo i og for sig ligegyldigt, om man sætter en Paragraph først eller sidst, i Spidsen eller i Galen af hele Loven, det vil jo være væsentligt det samme Resultat, som derved fremkommer; men ikke desto mindre vilde det dog for mit Bedkommende være mig meget ukært at see den her foreslaaede Forandring foretagen. For det Første skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg dog synes, at Landsthinget ved de Forandringer, det foretager, skulde kunne angive en noget stærkere Foranledning dertil, end blot den at ville gjøre en saadan problematisk Forbedring. Altsaa, selv om det i en eller anden Henseende maatte være en Forbedring, der derved vilde tilveiebringes, saa forekommer det mig dog ikke at indeholde tilstrækkelig Føie for Landsthinget til at ville gjøre Forsøg paa at gennemføre den nu. Men dertil kommer, at jeg paa ingen Maade kan ansee det for nogen Forbedring. Jeg skal ikke indlade mig paa en dybtgaaende philosophisk Undersøgelse af, hvor den rette Plads vilde være for de forskjellige Paragrapher, om det f. Ex. vilde være den rette Plads for Statsactiverne at sætte dem umiddelbart efter den Paragraph, hvor Domainendægternes Overskud er opført, saaledes som de nu staae, eller om det vilde være den rette Plads at forvise dem til henimod Slutningen af Indtægtsfiden. Jeg skal blot bede fremhævet, at selv ved det Forsøg i denne Retning, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde, kom han endda ikke videre end til, at han dog maatte sige, at det Halve af denne Paragraph, nemlig det, der angik Renterne, aabenbart hørte hen i Spidsen. (Krieger: Det sagde jeg ikke). Saaledes forstod jeg ham; men hvis den ærede Ordfører ikke sagde det, saa burde det have været sagt; thi det er aldeles aabenbart, at vi begynde med de Indtægter, der tilflyde os af Statsformuen, uden at der er Tale om nogen

Statteydelse af Statens Borgere, og derfor skal naturligtvis saavel den Indtægt, som falder af en Domainesum, en Sum, som bestyres under Domainernes Forvaltning, som den Indtægt, der falder af en Sum, som bestyres under Statsactiverne, staae paa samme Sted. Det er noksom bekendt, at det dagligt er Tilfældet, at Summer spadserer fra den ene af disse Conti over til den anden. Men, som sagt, disse Undersøgelser lægger jeg ikke Vægt paa, og jeg skulde ikke have rørt ved Spørgsmaalet, dersom jeg ikke overhovedet holdt paa det Bestaaende, hvor der ikke er antagelige Grunde til at forandre det; og nu have vi haft en lang Række af Statsbudgetter og Statsregnskaber, hvori denne Form stedse har været iagttagen. Ja, den ærede Ordfører sagde, at man vendte tilbage til den Tid — jeg kunde næsten sige Oldtid —, der laa forud for Adskillelsen mellem det Fælles og det Særlige; men det er dog i høi Grad tvivlsomt, hvorvidt en saadan Henviisning kan siges at have nogen synderlig Betydning, og i hvert Fald er den virkelig ikke rigtig. Der forelaa jo som bekendt tre Budgetter, dengang da Adskillelsen mellem Fælles og Særligt, som der hentydes til, foregik fra den 1ste April 1853. Det Statsregnskab, som er udkommet for Aaret 1853—54, har den samme Orden som Statsregnskabet for Aaret 1854—55 og som alle paafølgende Statsregnskaber lige indtil det nærværende, som vi have faaet omdeelt for saa Dage siden. Der staae baade Statsactiverne paa det Sted, som nu er bibeholdt for dem af den høitærede Finantsminister, og der staae ogsaa senere Statsgjælden og Pensjonsbeløbene opførte, saaledes som de nu staae opførte; men det er derimod ganske rigtigt, hvis man vil see længere tilbage, at i det Finantslovsforslag og i den Finantslov, der fremkom for Aaret 1852—53, var den Orden, som nu foreslaaes, tilfældigtvis bleven indført, og jeg synes meget uheldigt indført. Men lad os nu lægge Mærke til, at vi begyndte meget famlende med Hensyn til at vælge den Form, vore Finantslove skulde have. Den første Gang et saadant Finantslovsforslag blev forelagt — det var i 1850—51 —, da havde det i Grunden slet ingen Form; da var der en Dverstgt paa det første Blad over